

עפ"ג 50203/03 - מדינת ישראל נגד מוראד לולו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 50203-03-19 מדינת ישראל נ' לולו(עציר)
תיק חיזוני: 454859/2018

בפני כבוד השופט ברנט-אב"ד
כבוד השופט טרסו
כבוד השופט בכור
המערערת
מדינת ישראל
נגד
מוראד לולו (עציר)
המשיב
המשיב

פסק דין

לפנינו ערעור המדינה על גזר דין של בית משפט השלום ברחובות (כב' סגנית הנשיה השופט אפרת פינק) בת"פ 18-10-62949, מיום 19.6.2.19. במהלך דיון שהתקיים בפני בית המשפט קמא במועד הנ"ל גובש והוצג הסדר, במסגרתו הודה המשיב ובעובדות כתוב האישום המקורי, ללא כל תיקון.

על פי עובדות אלה, ביום 14.10.18, בין השעות 00:30-25:00 פרצו אחר/ים, שזהותם אינה ידועה לתביעה, לביתה של המתלוונת בגדירה ונטלו את מפתח רכבה, 2,000 ל"ח בזמן, שלושה שעונים ומספר זוגות עגילים. באמצעות המפתח פרצו האחורהם לרכב ונסעו עם הרכב מהמקום. בהמשך לכך, בו ביום, קיבל המשיב את הרכב מידיו האחורהם ונסע עימיו במטרה להובילו לשטחים. בהמשך נעצר במחסום מטהרטי במנהרות הראל על כביש 1 כשאון בידיו אישורי שהיה, כניסה או עבודה בישראל כדין. על בסיס עובדות אלה, הורשע המשיב בעבירות הבאות: כניסה לישראל שלא חוק - לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, גנבת רכב - לפי סעיף 413ב לחוק העונשין, גהיגת לא רישון נהיגה - לפי סעיף 10 (א) לפקודת התעבורה גהיגת לא ביטוח - לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנوعי.

במסגרת הסדר הטיעון, סוכם כי שני המאסרים המותנים שהיו תלויים ועומדים לחובת המשיב מת"פ 45439-05-14, האחד בן 6 חודשים בגין עבירות על חוק הכניסה לישראל והשני בן 10 חודשים בגין עבירות רכוש, יופעלו בחופף זה זהה, בעוד יתר הטיעון יהיה פתוח. בו ביום טענו הצדדים לעונש בית המשפט השית על המשיב, בגין האירוע הנוכחי, מאסר בפועל למשך 18 חודשים, בגין ימי מעצרו. בנוסף, הורה בית המשפט קמא על הפעלת שני המאסרים המותנים בחופף זה זהה ובchapife חלקית לעונש המאסר שהוטל בהילך זה, אך שבסך הכל ירצה 22 חודשים מאסר בפועל, בגין ימי מעצרו.

בנוספ' הושתו מרכיבי הענישה המשלימים הבאים: 6 חודשים מאסר על תנאי לבסוף יבצע המשיב במשך 3 שנים מיום עמוד 1

שחררו כל עבירה רכוש מסוג פשוט, 3 חודשים מאסר על תנאי לבל יבצע כל עבירה רכוש מסוג עוון, חדשים מאסר על תנאי לבל יבצע כל עבירה לפי חוק הכנסת לישראל או עבירה תעבורה, וכן קנס בסך 1,000 ₪ ופיצוי בסך 1,000 ₪ לנפגעת העבירה.

גזר הדין של בית משפט קמא:

בפתח דבריו פירט בית המשפט קמא את העריכים המוגנים בהם פגע המשיב הכלולים את הצורך בהגנה על קניינו ורכשו של אדם, את ההגנה המתחייב למשתמשים בדרך ואת הפגיעה בסמכות המדינה לקבוע הבאים בשעריה. עוד מצא בית המשפט קמא כי בשים לב לחלקו ביצוע העבירות, פגע המשיב בערכיהם אלה ברף הבינוי.

ונכח נסיבות ביצוע העבירות, לרבות חלקו הספציפי של המשיב שהתמקד בקבלת הרכב הגנוב, ובשים לב למידניות הענישה הנוגגת,קבע בית המשפט קמא כי מתחם העונש ההולם נע במקרה זה בין 6 ל-22 חודשים מאסר בפועל, לצד עונשה נלווה.

בקביעת העונש מתחם לקח בית המשפט קמא בחשבון לפחות את הودאת המשיב; העובדה כי מסר במהלך חקירותו פרטי מעורב נוספת; מצבו הכלכלי הרע; העובדה כי הרכב השוב לבתו; לחומרה ציין את עברו הפלילי המכבד הכלול הרשות קודמות בעבירות דומות וכן את העובדה כי שב וביצע עבירות דומות כאשר שני מאסרים על תנאי תלויים ועומדים לחובתו. לפיק, מצא לנכון למקם את עונשו של המשיב מעת מתחם, וגזר את עונשו כפי שגזר.

באשר למאסרים המותנים, החליט בית המשפט קמא להטילם בחופף זה לזה, בהתאם למוסכם בהסדר, וכן להטילם בחיפוי משמעותית למאסר שהושת בתיק זה כך שרק ארבעה חודשים מותנה הופעלו במצטבר למאסר בתיק זה, וזאת לאור הودאת המשיב ונטיית אחריות על מעשיו בהזדמנות הראשונה.

עיקר טענות המערערת:

המערערת העלתה ארבע טענות מרכזיות כלפי גזר דין של בית המשפט קמא. הטענה הראשונה מכוננת כלפי מתחם העונשה שנקבע בגזר הדין, כאשר לטענתה המערערת מתחם העונש ההולם בעבירות של גנבת רכב, לצד עבירות נع בין 12 ל-24 חודשים מאסר בפועל, ובහינתן ההרשעה הנוספת בגין כניסה לישראל ללא חוק היה ראוי להעמיד את מתחם על תוווח של 15 עד 30 חודשים מאסר בפועל (לא כולל הפעלת התנאי).

טעantha השנייה של המערערת הנה כי נוכח עבורי הפלילי המכבד של המשיב, אשר הורשע בעבר בשםונה הزادמוויות שונות במכלול עבירות דומות, ואף זהות לעיתים, וריצה עונשי מאסר ממושכים, שלא היה בהם כדי להרטיעו, היה על בית המשפט למקם את עונשו ברף הגבהה של מתחם, ולהשיט עליון בגין האירוע הנוןichi עונש מאסר בן 26 חודשים. עוד נטען, בהקשר זה, כי בית המשפט קמא העניק משקל יתר להודאותו של המשיב במיחס לו.

עוד מעלה המערערת טענות נגד אופן הפעלת המאסרים המותנים. לטעמה, לא הייתה כל הצדקה במקרה זה

להפעיל את מרבית עונש המאסר המותנה בחופף לעונש המאסר שהוטל בתיק זה, כך שרק 4 מתוך 10 חודשי המאסר יריצו במצטבר, וזאת בשים לב להוראות החוק והפסיקה ולפיהם ירוצח מאסר מותנה שהופעל במצטבר, אלא אם מתקיימים טעמים מיוחדים לחיפויה. לפיכך, עותרת המערערת להחמיר בעונשו של הנאשם, להשיט עליו 26 חודשים מאסר בפועל ולהפעיל את המאסרים המותנים בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש הנ"ל, כך שבסך הכל ירצה הנאשם 36 חודשים מאסר בפועל.

לבסוף עותרת המערער להכביר, במקרה זה, גם את עונשי המאסר על תנאי באשר הם קלים מדי וחורגים באופן ממשי לכולם מהמאסרים המותנים שהוטלו עליו בתיקיו הקודמים. בהתחשב בכךות הנאשם יש חשיבות ממשית בהרטעתו. זהה הפעם התשיעית בה נتفس הנאשם מבצע עבירות דומות, וכל הקלה ברכיבי עונשתו אינה משרתת את האינטרס הציבורי ומעבירה מסר שגוי למשיב.

עמדת ב"כ הנאשם:

בטיעונו בפנינו הדגיש ב"כ הנאשם כי לטעמו לא נפלה בגזר דיןו של בית המשפט כמו כל טעות קritisית, המצדיקה הטעבות עריכת העreau. הסגנור המלמד הדגיש כי הנאשם הורשע אمنם בעבירה של גניבת רכב, אך חלקו במעשים, כאמור בכתב האישום, היה מצומצם. הנאשם עצמו לא נטל חלק בהתפרצויות ובגניבת הרכוש והרכב מתלוננות, והרכב הגיע לידי בשלב מאוחר יותר באותו יום, לצורך העברתו לשטחים. לפיכך, חלקו של הנאשם דומה למי שהורשע בעבירה של קבלת רכב גנוב, ועל אף שלצדיה של עבירה זו עונש רבוי דומה, הרי העונשה לגביה מתונה יותר. לפיכך, המתחם שנקבע איינו שגוי, וכן גם העונשה הכלולית. עוד הדגיש את שיתוף הפעולה של הנאשם עם המשטרה, אשר בא ידי ביתו בכר שמסר פרטיו מעורב נסף במהלך חקירתו. באשר לחיפוי עונשי המאסר המותנים, עתר ב"כ הנאשם לבחון את העונש הכלול שהושת ולראות בו משום מענה הולם לכל היבטים של אירוע זה. כמו כן טען כי אין להפחית משקלה של ההודהה, וכי בית המשפט קמא רשאי היה על יסוד אותה הודהה להימנע מצבירת העונשים.

דין והכרעה:

לאחר שנתנו דעתנו לכל הטיעונים והשיקולים שהובאו בפנינו, אנו סבורים כי יש מקום לקבל את העreau באופן חלקני, ולהחמיר במידת מה בעונשו של הנאשם, כך שהמאסרים המותנים יופעלו בחופף זה לזה ובהתברות מלאה לעונש המאסר שהוטל על ידי ביהם"ש קמא. כמו כן, מצאנו לנכון להורות על הצבת מושך המאסרים המותנים שהושטו על הנאשם על ידי בית המשפט קמא.

כל שמדובר בעונשות שהושמדו ככל הטעינה שנקבע על ידי בית המשפט קמא, לא מצאנו הצדקה לקיום דין מפורט ונפרד בסוגיה זו, לנוכח מסקנתנו לפיה העונש הכלול שהוטל במסגרת המתחם שנקבע לנו סביר, ואין מצדיק הטעבות. מעבר לדריש יש אמר כי גם אם יש בסיס לטענת המערערת כי הרף התחתום של מתחם העונש הולם שנקבע לנו נמור יתר על המידה, הרי שבמקרה זה גזר בית המשפט קמא עונש המצוי בחלקו העליון של המתחם, מעל אמצע המתחם שנקבע, ועל כן אין מקרה זה מצדיק דין מדויק בגבולו התחתון של המתחם. יתרה מכך, גם בחלוקת מפסקי הדין שאוזכרו על ידי המערערת בהודעת העreau נקבע רף תחתון נמור משמעותית מזה המבוקש על ידה במסגרת העreau, ואשר עולה בחודשים ספורים בלבד על הרף התחתום שנקבע על ידי ביהם"ש קמא, ולכך יש להוסיף את העובדה, שהודגשה בצדק על ידי הסגנור, לפיו אין מדובר במקרה רגיל של גניבת רכב, אלא בני שותפקיudo התחזקה

בקבלת הרכב הגנוו והעברתו לשטחים.

באשר לענישה בגדר המתחם, בצדק קבע בית המשפט קמא כי לא ניתן להסתפק בעונש מאסר המצויח חלקו התחתון של המתחם, ומיקם את עונשו של המשיב באמצע המתחם, ואף למעלה מכך. מסקנה זו מתחייבת לנוכח עברו הפלילי המכובד של המשיב אשר לאורך עשרים השנים האחרונות הורשע פעמי אחר פעם, ב-8 הזרמנויות שונות, בביצוע מגוון רחב של עבירות רכוש חמורות בעודו שווה שלא כדי בתחום מדינת ישראל. בין היתר הורשע לא פעם בעבירות בתחום הרכב, לרבות עבירות של גניבת רכב, בדומה לתיק הנוכחי. בגין הרשות אלה יצא תקופות מאסר לפרק זמן ניכרים של 19, 14, 22, 18 ו-21 חודשים, כאשר חלק מהמרקם הופעלו לחובתו מאסרים מותנים שהיו תלויים ועומדים נגדו. הרשותה الأخيرة הנה מנשתת 2014, אז נדון ל-30 חודשים מאסר, אשר כללו הפעלת מאסר מותנה, בגין צירוף של מספר אירועים מסוג זה.

מנגד, צדק בית המשפט קמא כאשר שקל לזכותו של המשיב את ההודה המלאה, כבר בשלבים ראשוניים של ההליך, וכן את שיתוף הפעולה שלו עם צוות החקירה, אשר בא לידי ביטוי במסירת מידע על מעורב נוסף, שהחקירה בעניינו נשכחת גם היום. בנסיבות אלה, דומה כי העונש שהטיל בית המשפט קמא בגין האירוע הנוכחי, עונש של 18 חודשים מאסר בפועל, הנה עונש ראוי, המצויב לבבו של מתחם העונש ההולם וمشקף בצורה נאותה, גם אם מותנה, את האיזון המתחייב בין השיקולים לקולא ולהומרא.

צד מסקנות אלה, סבורים אנו כי יש ממש בטענת המערערת לפיה לא הייתה במקורה זה הצדקה להפעיל את המאסרים המותניים בחופפה לעונש שהושת. נזכיר כי במסגרת ההסדר שגובש בין הצדדים הוסכם כי שני המאסרים המותניים יופעלו בחופף זה לזה, ובית המשפט כיבד הסכמה זו, אך ככל שמדובר באופן הפעלת אותם מאסרים מותניים, ביחס לעונש שיוטל בגין המעשים שבכתב האישום, לא הייתה הסכמה, ואין מנוס מהמסקנה כי בית המשפט קמא שגה כאשר לא הורה על הפעלתם במצטבר לעונש המאסר שהטיל.

יפים בהקשר זה דברי בית המשפט העליון בע"פ 2336/16 **מזריאב נ' מ"י** (14.12.17), אשר-cailio נ כתבו על המשיב שבפנינו ומבاهירים הנימוקים להצטברות המלאה של המאסרים המותניים, ודומה כי כל המוסף גורע:

"זאת, נוכח הוראת סעיף 58 לחוק העונשין, על פייה בכלל, תקופת מאסר על תנאי תרצה באופן מצטבר על פני התקופה שנקבעה לעונש מאסר בפועל, כאשר בית המשפט רשאי לסתות מכלל זה אך מטעמים שיירשמו. כך גם, ככל שגדלה מידת הדיבה בין העבירה הנוכחית לבין העבירה שבגינה הוטל עונש המותנה, כך תיטה הকף לטובת החלטת ברירת המחדל של צבירת עונשים על פני החלטם בחופף (ראו גם: ע"פ 5974/13 מוחמד עודה נ' מדינת ישראל, פסקאות 14-12 (16.1.2014); ע"פ 8265/13 מלכיאל נ' מדינת ישראל, פסקה נ"ח (10.3.2016)). בעניינו, לא נמצאו טעמים המצדיקים השחת העונשים באופן חופף, כחריג לכל של הצטברות עונשים. אדרבה, נוכח עברו הפלילי של המערער והעובדה שלא בחל מleshov לסתורו בחלוּן זמן מועט ביותר, חרף המאסרים המותניים אשר הוטלו עליו בגין ביצוע מעשים דומים בעבר אשר כשלו מלאהרטיו, נוטה הকף בבירור לכיוון ברירת המחדל של צבירת עונשים על פני החלטם באופן חופף

(ראו למשל: ע"פ 1880/14 **עמאש נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (19.11.2014)**). זאת גם נכון העובדה שעונש המאסר על תנאי שנגזר על המערער לא מילא, וזאת בלשון המעטה, את תכליתו הרträתית (ע"פ 4716/12 **מדינת ישראל נ' דטסה, פסקאות 21-22 (6.6.2013)**). אשר על כן ובצירוף נסיבות העבירה הנוכחית, קיימים טעמים כבדי משקל להפעיל את עונשי המאסר על תנאי "באופן מצטבר"

גם בעניינו לא נמצאו טעמים מצדיקים חפיפה כלשהי של התנאים שהופעלו לעונש המאסר. הודהתו של המשיב כבר נלקחה בחשבון ל科尔א בקביעת העונש בגין המתחם, ואין כל הצדקה ל"כפל הנחות" בהקשר זה. הרשותו הקודמת, בגין הוטלו התנאים, כוללת גם עבירות דומות של גניבת רכב, ניסיון לגניבת רכב וכן כניסה לישראל שלא חוק. עברו של המשיב מכבד ביותר ומאסרים על תנאי לא הגיעו להרträתתו, לא בעבר ולא בהווה. לפיכך, ראוי היה להורות על הפעלת המאסר המותנים, שהופעלו בחופף זה לזה, במצטבר לעונש המאסר שהוטל, ומשלא כך נעשה יש מקום להתערב ולתקן ליקוי זה בגזר הדין.

עוד מצאנו מקום, בשים לב לעבר המכבד, לטיב העבירות, למאסרים המותנים שהוטלו בעבר ולאפקטיביות הנמוכה שלהם, להחמיר במידת מה את עונשי המאסר המותנה שהוטלו על המשיב על ידי בית המשפט כאמור, מתוך תקווה כי יהיה בהם הפעם כדי להרträתו ולשנות מדריכיו.

לפיכך, יתקבל הערעור במובן זה שעוני המאסר המותנה מת"פ 45439-05-14 יופעל בחופף זה לזה, אך במצטבר לעונש המאסר בן 18 החודשים שהושתת, **כך שבשם הכל ירצה המשיב עונש מאסר בפועל למשך 28 חודשים**.

באשר למאסרים המותנים שהושתו על ידי בהם"ש כאמור, **הרי שהמאסר המותנה בגין עבירות רכוש מסווג פשע יעמוד על 9 חודשים ועונש המאסר המותנה בגין עבירות רכוש מסווג עונן יעמוד על 5 חודשים**, ללא שינוי בתקופת התנאי שנקבעה.

יתר חלק גזר הדין, לרבות המאסר המותנה הנוסף שהוטל, יעמוד על כنم ללא שינוי.

ניתן היום, ט"ז סיון תשע"ט, 19 يونيو 2019, בהעדר הצדדים.

נאוה בכור, שופטת

חגי טרסי, שופט

מיכל ברנט, שופטת

עמוד 5

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

